

CARISMELE DUHULUI SFÂNT

INTRODUCERE

Nu este o temă uzuală aceea a „carismelor Duhului Sfânt”. Unii o consideră o temă depășită, care a fost actuală doar pentru vremurile de început ale Bisericii; alții o ignoră pur și simplu tocmai pentru faptul că nu prezintă un interes speculativ, fiind o temă despre care nu se poate spune și înțelege prea mult. Cu toate acestea, carismele sunt actuale, au existat și există până astăzi în Biserică, iar dacă nu prezintă un interes speculativ, nu trebuie să fie desconsiderate din punct de vedere practic și pastoral. Carismele sunt realități divine, fundamentate biblic, prezente în viața Bisericii și a creștinului, și care se pot bucura și de o abordare de ordin teoretic. Referatul de mai jos este compus din două părți, una generală cu privire la realitatea și la statutul carismelor, iar cea de-a doua specifică, fiind o încercare de a prezenta succint câteva din carismele pauline.

1. Carismele, în general

Înainte de toate, trebuie scos în evidență faptul că între Duhul Sfânt și manifestările sale, care sunt carismele, există o legătură clară și că atenția nu trebuie să fie concentrată asupra darurilor, ci asupra Donatorului. „Darurile nu sunt decât razele Duhului, care este Darul prin excelență, Darul care conține în sine toate darurile. (...). Darurile sunt pentru Donator ceea ce razele sunt pentru soare: ele nu se identifică cu el, dar sunt inerente lui”¹.

O caracteristică a RCC este tocmai exercitarea carismelor Duhului Sfânt. „Termenul *Reïnnoire Carismatică* indică tocmai descoperirea sau reïnnoirea carismelor care au făcut parte dintotdeauna din Biserica Catolică”². Experiența carismelor o găsim expusă pe larg în Sf. Paul (cf. *1Cor* 12,1-11), dar și Sf. Augustin vorbește despre ele în diferite opere. Într-una din ele, Augustin scrie: „Nu acestea sunt vremurile când, punându-se mâna peste cei botezați, aceștia să se umple de Duhul Sfânt, așa încât să vorbească în limbile tuturor neamurilor. Și nici nu sunt acestea vremurile când să se tămăduiască prin faptul că fie și numai umbra unui predicator al lui Hristos îi va fi atins. Și dacă în vremurile vechi s-au făcut astfel de minuni, este vădit că după aceea ele au încetat. Dar cuvintele pe care le-am spus nu trebuie luate în sensul de a se crede că acum nu se mai fac minuni în numele lui Hristos. Căci eu însumi, când am scris această carte la Milano, am aflat că un orb a căpătat vederea de la trupurile martirilor din acea cetate. Și sunt și alte minuni care se fac și în vremea noastră, încât nu putem nici să le cunoaștem pe toate, nici să le enumerăm pe toate câte le cunoaștem”³.

Carismele le întâlnim apoi în viața sfinților, în locurile de apariții mariane, dar și la începuturile monahismului. „Monahismul, la începuturile sale, este într-adevăr o mișcare carismatică. Asceza care predomină, este percepută ca o victorie a Duhului asupra puterilor întunericului lumii, a trupului, a diavolului”⁴. Toată literatura *Apoftegmelor Părinților deșertului* este plină de daruri de profeție și de puteri miraculoase, mai ales de darul vindecării. Prin urmare, darurile spirituale sunt parte integrantă a vieții Bisericii de-a lungul istoriei sale. Într-adevăr, dacă privim istoria Bisericii, descoperim că nu numai monahismul a fost o mișcare carismatică, ci și mișcarea franciscană, care „a fost poate cea mai

¹ L. J. SUENENS, *Une nouvelle Pentecôte?*, Ed. Desclée de Brouwer, Paris 1974, p. 101.

² KEN METZ, „Carismi”, în AA.VV., *Una grazia, una sfida, una missione. Il Rinnovamento Carismatico Cattolico nella Chiesa del terzo millennio*, Ed. Rinnovamento nello Spirito Santo, Roma 2000, p. 141.

³ AUGUSTIN DIN HIPONA, *Retractationes/Revizuirii*, I, 13, 7 (PL 32, 604), trad. de Nicolae I. Barbu, Editura Anastasia, București 1997, p. 60.

⁴ L. J. SUENENS, *op. cit.*, p. 42.

carismatică din istoria creștinismului; mai târziu a fost renașterea vieții creștine după Reformă și multe altele”⁵.

Cu privire la poziția Conciliului Vatican II față de carisme, cardinalul Suenens, a cărui intervenție în timpul Conciliului a fost de o extremă importanță, afirmă: „Conciliul adoptă, cu privire la carisme, o poziție de primire și de deschidere, într-un text foarte echilibrat în care prudența indispensabilă nu împiedică să se recunoască importanța lor [a carismelor] mereu actuală. Am fi tentați să adăugăm: mai actuală ca oricând”⁶. Într-adevăr, cardinalul Suenens a fost unul dintre aceia care a avut un rol important și o contribuție remarcabilă cu privire la exercitarea carismelor în Biserică, răspunzând chiar cu autoritate cardinalul Ruffini, într-una din sesiunile conciliare: „Biserica este locul carismelor. Ea este bazată, cum a spus Sf. Paul, nu numai pe apostoli, ci și pe profeți. Uităm adesea lucrul acesta. Duhul Sfânt este dăruit tuturor creștinilor, inclusiv laicilor. Sigur că aceștia datorează ascultare, dar ierarhia trebuie să vegheze să nu stingă Duhul. Trebuie să insistăm asupra faptului că Biserica are o structură carismatică. Să respectăm libertatea fiilor lui Dumnezeu!”⁷.

Despre această intervenție insistentă a lui Suenens în timpul Conciliului - atunci când cuvântul «carismă» a fost introdus și păstrat în Constituția dogmatică *Lumen gentium* (cf. nr. 12), în Decretul despre apostolatul laicilor *Apostolicam actuositatem* (cf. nr. 3), în Decretul privind slujirea și viața preoțească *Presbyterorum ordinis* (cf. nr. 9) -, unul din pionierii RCC afirmă: „Intervenția Cardinalului Suenens în timpul Conciliului Vatican II a fost un răspuns la un impuls al Duhului”⁸.

Cu privire la carisme, mai trebuie spus că darurile spirituale există nu numai pentru persoana care le primește, ci pentru toți ceilalți, deoarece prin definiția lor, carismele sunt date pentru Biserică „spre binele tuturor” (*1Cor 12,7*). Ioan Paul al II-lea, în Exortația apostolică *Christifideles laici*, mai precis la nr. 24, vorbind despre carisme, descrie modul în care ele se relaționează cu viața Bisericii. Tot la acest punct Papa vorbește nu numai despre responsabilitatea celor care primesc anumite carisme, ci și despre responsabilitatea Bisericii de a le primi: „Carismele trebuie *primate cu recunoștință*: din partea celui care le primește, dar și din partea tuturor celor din Biserică”⁹. Așadar, „dacă în Biserica Catolică trebuie să existe dimensiunea carismatică, folosirea carismelor trebuie să fie încurajată, trebuie să se manifeste vizibil în viața membrilor săi și să fie accesibilă tuturor celor care o doresc”¹⁰.

Cu privire la aceste manifestări ale Duhului, cardinalul Suenens afirmă: „Aceste manifestări ale Duhului sau carisme sunt (...) daruri ale Duhului care se disting prin vizibilitatea și finalitatea lor comunitară cu scopul de a edifica Împărăția lui Dumnezeu”¹¹. Într-adevăr, scopul principal, pentru care sunt date carismele, este „binele tuturor” (*1Cor 12,7*). Carisma este prin natura ei direcționată nu către sfințirea celui care o exercită – chiar dacă acesta nu este exclus -, ci sfințirea comunității în care este exercitată. Însă, „binele tuturor” nu se referă la altceva decât la edificarea Bisericii. Dar ce înseamnă edificarea Bisericii? De exemplu îi edifică pe ceilalți, cel care îndeamnă, cel care-i învață pe ceilalți, cine împarte celorlalți bogățiile sale spirituale, cine face milostenie (cf. *Rom 12,7-8*).

În *Prima Scrisoare către Corinteni*, Apostolul Paul prezintă o listă de carisme, care nu se vrea a fi nici definitivă, nici exhaustivă, cărora le dă denumiri diverse, precum: cuvântul înțelepciunii, cuvântul cunoașterii, darul vindecărilor¹², puterea de a face minuni, profeția, discernământul duhurilor,

⁵ FRANCIS A. SULLIVAN, S.J., „I carismi nel Rinnovamento”, în AA.VV., *I carismi nel Rinnovamento*, Supplemento al nr. 5/86, Roma 1986, p. 12.

⁶ L. J. SUENENS, *op. cit.*, pp. 44-45.

⁷ HENRI FESQUET, *Diario del Concilio. Tutto il Concilio giorno per giorno*, trad. de Clotilde Masina Buraggi, Ed. Mursia, Milano 1967, p. 247.

⁸ KEN METZ, *op. cit.*, p. 141.

⁹ IOAN PAUL AL II-LEA, Exortația apostolică *Christifideles laici*, 30 decembrie 1988, trad. de Anton Iștoc, Ed. Presa Bună, Iași 2002, nr. 24.

¹⁰ KEN METZ, *op. cit.*, p. 146.

¹¹ L. J. SUENENS, *op. cit.*, p. 35.

¹² Noul Testament, tradus în limba română și publicat la Ed. Sapientia (Iași 2002), a folosit, în *1Cor 12,9*, pentru grecescul *caris*, *smata* *ivama*, *twon* (care s-ar traduce prin *carisma vindecărilor*) termenul “darul vindecărilor”, însă aici sensul

varietatea limbilor, interpretarea limbilor (cf. *1Cor* 12,8-10). Însă, așa cum afirmă pe bună dreptate Sullivan, „dacă nu punem Reînnoirea în centrul misterului învierii și al speranței, nu vom reuși să înțelegem semnificația carismelor. Ele nu sunt altceva decât plinătatea darurilor date Bisericii pentru ca mărturia învierii și a vieții să devină bogată și palpantă, astfel încât să alcătuiască o comunitate asemănătoare cu cea din *Fapte*”¹³.

2. Carismele, în particular

În paginile ce urmează voi prezenta câteva carisme extraordinare ale Duhului Sfânt, și anume cele întâlnite mai frecvent în RCC, iar prima din acestea este *profeția*.

2.1. *Profeția*

Termenul „profeția” vine din grecescul *profemi*, care înseamnă „a vorbi în numele cuiva”. În sens larg, cuvântul „profeția” indică o expresie rostită de o persoană și care este percepută ca fiind cuvântul lui Dumnezeu. Cine este disponibil și deschis la acțiunea Duhului, este condus de Duh. „De multe ori se întâmplă, de exemplu, să vorbim cu un frate și, fără să cunoaștem situația lui interioară, ne simțim împinși să spunem ceva pe care el îl simte ca un răspuns la situația lui. Și în zilele noastre, ca și în timpul profetilor, Domnul se slujește de buzele unei creaturi pentru a descoperi omului planurile sale”¹⁴.

Dar cuvântul lui Dumnezeu se manifestă mult mai puternic atunci când frații se întâlnesc pentru rugăciunea carismatică. În cadrul rugăciunii există *un spirit profetic* care îi animă pe toți cei prezenți, deoarece Domnul se manifestă ori prin alegerea unui cântec, ori prin rugăciunea spontană a cuiva, ori prin pasaje din Sf. Scriptură etc. Dar toate acestea au loc în măsura în care persoanele prezente la rugăciune sunt docile și deschise la Duhul lui Isus, în numele căruia s-au întâlnit. „Duhul Sfânt ne descoperă păcatul pentru a ne îndepărta de el și pentru a ne elibera de sub tirania lui. Sub acest aspect, Duhul Sfânt poate fi comparat cu avocatul apărării într-un proces”¹⁵.

Biserica primară rezervă un spațiu special carismei profeției. În lista de slujiri, profeții sunt menționați mereu pe locul doi, imediat după apostoli. Scopul pentru care Domnul trimite o *profeție* este edificarea celor prezenți la rugăciune: „Cel care profetește le vorbește oamenilor spre edificare, consolare și încurajare” (*1Cor* 14,3). Întrucât era un dar foarte util pentru edificarea comunității, Paul îi îndeamnă pe Corinteni astfel: „Tindeți și spre darurile spirituale, mai ales darul profeției” (*1Cor* 14,1).

După Sf. Ilarie de Poitiers, carisma profeției trebuie cerută mereu, căci ea ne determină să cerem darul înțelegerii, fără de care ne privăm de cunoașterea adevărului, pe care avem datoria să nu-l ignorăm¹⁶. Apoi, în timpul Sf. Augustin se recurgea frecvent în practica creștină la conducerea profetică a Duhului. Asta se poate vedea în relatarea diferitelor fapte miraculoase care se găsesc în scrierile sale, unde vorbește cu deosebită venerație de călugărul Ioan, renumit prin carisma profeției: „Trebuie să credem că a fost înzestrat cu acest dar [carisma discernământului] acel călugăr, Ioan, pe care Teodosie cel Mare l-a consultat cu privire la reușita unui război civil; acest călugăr avea de fapt și carisma

termenului este cel de „carismă”. În schimb, același termen este tradus în *1Cor* 12,28.30 prin „carisma vindecărilor”. De aceea voi folosi în continuare termenul de „carismă”, și nu cel de „dar”, chiar dacă în limba greacă cei doi termeni sunt sinonimi.

¹³ TOMMASO BECK, S.J., „I carismi alla luce della Risurrezione”, în AA.VV., *I carismi nel Rinnovamento*, Supplemento al nr. 5/86, Roma 1986, p. 23.

¹⁴ CARLA BORDIN, „Il profeta e la profezia”, în AA.VV., *I carismi nel Rinnovamento*, Supplemento al nr. 5/86, Roma 1986, p. 39.

¹⁵ BRUCE YOCUM, *La profezia. L'esercizio del dono profetico nella Chiesa d'oggi*, trad. de Lia Sbriziolo, Ed. Ancora, Milano 1980, p. 60.

¹⁶ Cf. ILARIE DE POITIER, *Tractatus in LXIV Psalmum* 10, 9, în J.-P. MIGNÉ, (ed.), *Patrologiae cursus completus*, Series latina (PL 9, 567), Parisiis 1844-1864.

profeției. Sunt sigur de faptul că persoanele pot avea nu numai una sau alta din aceste carisme, ci și că o persoană poate avea mai multe din aceste carisme”¹⁷.

Rolul unui profet creștin autentic comportă o mare responsabilitate, și anume: primește și proclamă cuvântul, cercetează voința lui Dumnezeu cu ajutorul aceluși cuvânt primit, reînsuflește darul său, veghează asupra cuvântului primit și e atent să fie pus în practică, mijlocește la Dumnezeu pentru Biserică¹⁸. Adevăratul profet se recunoaște din faptul că prin intermediul lui, Dumnezeu descoperă mistere, revelează planul său, manifestă secrete etc. Uneori revelația profetică este cu privire la anumite aspecte ale vieții personale. De exemplu, în Sf. Scriptură Dumnezeu îi face cunoscut profetului Natan păcatul lui David, pentru ca Natan să-i vorbească lui David și să-l conducă la căință.

„Profetul, mai mult decât un purtător de cuvânt care răspunde pasiv când Dumnezeu lucrează în el, este un traducător divin conștient, abilitat să fie mesager, păzitor, purtător al autorității regale”¹⁹. Profetul, ca orice alt membru al Trupului lui Cristos, este supus judecării comunității, dar în slujirea lui, exercită o autentică autoritate „carismatică”, proclamând cuvântul lui Dumnezeu și conducând comunitatea însăși să răspundă profeției. Cu alte cuvinte, profetul este supus comunității în slujirea sa față de Domnul, dar în același timp și comunitatea este supusă autorității cuvântului pe care profetul îl transmite, îl comunică din partea lui Dumnezeu.

Discernământul dacă o profeție este autentică intră în responsabilitatea celor care conduc comunitatea, deoarece lor le revine datoria de a discerne dacă o profeție este Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie proclamată. Însă, înainte de a se face discernământ dacă o profeție este autentică sau nu, trebuie să se facă discernământ dacă profetul este autentic sau fals, urmărind dacă duce o viață creștină autentică, dacă are o relație personală cu Dumnezeu, dacă manifestă roadele Duhului Sfânt (cf. *Gal* 5,22) etc. Așadar, responsabilii comunității au autoritatea de a face discernământ și lor le revine decizia definitivă, și nu profetilor. Profeții au datoria de a profeti, iar cine conduce comunitatea are datoria de a discerne profeția. Profetul în Biserica primară avea o autoritate spirituală care era recunoscută și acceptată, pentru că era pusă la încercare de autoritatea aceleiași Biserici. „E de reținut că atât în *Didachè*, cât și în *Păstorul lui Hermas*, se găsesc norme practice pentru a discerne adevăratul profet de cel fals, în loc de a discerne profețiile adevărate de cele false. Sugestia autorilor acestor cărți era aceasta: observă autenticitatea profetului, și când vei fi convins de asta, acceptă profețiile lui fără teama de a fi înșelat”²⁰.

Un profet autentic este „uns” de Duhul Sfânt să profetească. În literatura creștină termenul „ungere” indică o acțiune a Duhului Sfânt, înțeleasă în sensul că face aptă persoana să predice, să facă minuni. Cu privire la profeție, termenul „a unge” indică o misiune, aceea de a vorbi profetic, precum și aptitudinea sau competența de a o face, conferită cuiva de Duhul Sfânt. A primi „ungerea” pentru a profeti, înseamnă a experimenta urgența de a manifesta un mesaj profetic și siguranța că acest mesaj vine de la Dumnezeu. Unii pot simți și anumite reacții fizice – furnicături pe spate sau pe buze, un fel de emoții la stomac, sau chiar un fel de vibrații în mâini -, dar acestea, indiferent care ar fi ele, nu reprezintă în sine *ungerea* de a profeti, ci doar *însoțesc* acțiunea interioară a Duhului Sfânt, iar o atenție excesivă la senzațiile fizice poate chiar să înșele și să inducă în eroare²¹. Senzațiile fizice nu sunt nicidecum criterii absolute de discernământ și nu trebuie să se decidă niciodată în funcție de ele, dacă o profeție trebuie proclamată sau nu; dacă acestea există și cineva le simte, bine, dacă cineva nu le simte, este la fel de bine, deoarece ele nu au niciun fel de greutate asupra profeției.

Inspirația (ungerea) care se primește pentru a profeti este o „experiență spirituală” și nicidecum nu ține de senzațiile fizice. Prin „experiență spirituală” se înțelege în acest caz faptul că profetul –

¹⁷ AUGUSTIN DIN HIPONA, *De cura pro mortuis gerenda*, 17,21, în J.-P. MIGNÉ, (ed.), *Patrologiae cursus completus*, Series latina (PL 40,607), Parisii 1844-1864.

¹⁸ Cf. BRUCE YOCUM, *op. cit.*, p. 69.

¹⁹ *Ibidem.*, p. 81.

²⁰ FRANCIS A. SULLIVAN, *Carismi e Rinnovamento Carismatico*, trad. de Nicoletta Ferri, Ed. Ancora, Milano 1990, p. 119.

²¹ Cf. BRUCE YOCUM, *op. cit.*, p. 109.

bărbat sau femeie –, e conștient că a întâlnit pe cineva în afara lui, adică pe Dumnezeu și Cuvântul său. E important de reținut că nimeni nu poate să ajungă de unul singur la siguranța că Dumnezeu e cel care i-a dat un mesaj sau un cuvânt pe care să-l proclame, ci are nevoie de confirmarea venită prin alte mijloace sau persoane. De aceea nu trebuie exercitat darul profeției atunci când există nesiguranță și îndoială cu privire la originea acesteia.

În ceea ce privește relația profeției cu alte carisme de vorbire, „ea este clar diferită și superioară *glossolaliei* pentru că este un discurs comprehensibil, prin care persoanele sunt *edificate* și pot să *învețe*. Oricum nu se observă imediat cum profeția se diferențiază de darurile predicării și ale învățaturii”²².

Pentru a profeti cu mai multă forță și puritate, este necesară docilitatea. A fi docili înseamnă a ocupa locul pe care Dumnezeu ni-l încredințează și a acționa conform acestuia. E foarte necesar a învăța docilitatea față de Dumnezeu și de Biserică, căci se poate ca Dumnezeu să vrea să dea un dar profetic extraordinar de puternic sau poate să nu vrea, dar în orice caz planul lui Dumnezeu trebuie acceptat cu bucurie²³.

Dintre formele prin care profeția se poate manifesta, pot fi amintite următoarele: cuvântul profetic, îndemnul profetic, rugăciunea inspirată, profeția prin cântec, revelația, profeția personală, imagini profetice, gesturi profetice, profeția în limbi și interpretarea limbilor. Și pentru a da doar un exemplu, voi aminti un episod elocvent din viața Sf. Francisc de Asisi cu privire la cererea unui cuvânt profetic. În momentul în care Bernard se decide să i se alăture lui Francisc și îi cere acestuia din urmă sfatul, Francisc neștiind ce să-i spună, deoarece nu voia să-i dea un răspuns al său, adică omenesc, îl invită spunându-i: „De dimineață vom merge în biserică să consultăm Evanghelia, ca să aflăm ceea ce i-a învățat Domnul pe discipoli”²⁴. Dimineață au intrat în biserica San Nicolò aproape de piața din Assisi ca să se roage, dar „întrucât erau simpli, nu știau să caute cuvintele evanghelice cu privire la renunțarea la lume, și de aceea l-au rugat pe Domnul să le arate voința Sa la prima deschidere a cărții. După ce a terminat rugăciunea, Francisc a luat Evanghelia care era închisă și îngenunchindu-se în fața altarului a deschis-o. Ochii i-au căzut pe sfatul Domnului: *Dacă vrei să fii desăvârșit, mergi și vinde totul (...)*. Francisc după ce a citit paragraful a fost foarte fericit și a mulțumit Domnului. Dar ca adevărat adorator al Sfintei Treimi, a vrut sprijinul a trei martori; de aceea a deschis cartea a doua oară și a treia oară. A doua oară a primit acest îndemn: *Să nu luați nimic cu voi pe drum etc.*; iar a treia oară a primit cuvântul: *Cine vrea să mă urmeze, să renunțe la sine însuși etc.*”²⁵. Iată cum Sf. Francisc de Assisi a pus în practică profeția, cerând Domnului un cuvânt profetic pentru a înțelege voința Sa și pentru a i se lumina calea și stilul de viață pe care avea să-l trăiască în simplitate, asemenea apostolilor lui Cristos.

2.2. Vorbirea în limbi

Trebuie spus încă de la început că această carismă se poate manifesta atât prin vorbire, cât și prin cânt. În timpul rugăciunii carismatice, această carismă se folosește îndeosebi sub forma cântului în limbi. Augustin spune despre cântul în limbi că este cântul omului nou care se exprimă în noi, când Dumnezeu însuși ne dă aproape tonul melodiei de cântat²⁶ și ne face să proclamăm mărețiile acelu

²² FRANCIS A. SULLIVAN, *op. cit.*, p. 110.

²³ Cf. BRUCE YOCUM, *op. cit.*, p. 168.

²⁴ FRANCESCO D'ASSISI, „Leggenda dei tre compagni”, 28, în *Fonti Francescane*: 1430, Ed. Grafiche Messaggero di S. Antonio, Padova 1983³.

²⁵ *Ibidem*.

Dumnezeu care ne-a făcut dumnezei, luminând cu lumina sa ochiul nostru interior²⁷. Este cântul inimii care nu știe să tacă înaintea Dumnezeului său, pentru că e bine să nu stea ascunse darurile primite de la el, mai ales acelea prin care suntem vindecați. Acest cânt este o jubilarie pe care nu o întâlnim decât printre persoanele reînnoite prin intermediul aceluia har, care se identifică cu efuziunea Duhului de la Rusalii²⁸. Într-adevăr, cine este locuit de Duhul Sfânt și se lasă inspirat de El în rugăciunea sa, ajunge la un moment dat să pronunțe anumite sunete, care nu sunt nici măcar silabe, care-l introduce într-o intimitate profundă cu Dumnezeu. „Adevărata participare a credincioșilor la acest cânt de laudă dictat de Duhul Sfânt, care dă glas tuturor rugăciunilor noastre, a început în ziua în care Isus înviat l-a trimis pe Duhul Sfânt”²⁹.

Pentru a înțelege importanța acestei carisme a vorbirii în limbi, este fundamentală referința la Sf. Paul care le spune Corintenilor: „Aș dori ca toți să vorbiți în limbi” (*ICor* 14,5). Iar Isus, în *Evanghelia după Marcu*, spune: „...în numele meu (...) vor vorbi limbi noi” (*Mc* 16,17). Cu toate acestea, în general, „vorbia în limbi” dă naștere la o perplexitate. Uneori se întâmplă ca unii să râdă, iar alții să se scandalizeze. Sf. Paul vorbește, desigur, din experiența personală, atunci când spune: „Așadar, dacă s-ar aduna întreaga Biserică într-un loc și toți ar vorbi în limbi, și dacă ar intra niște neștiutori sau fără credință, n-ar spune că sunteți nebuni?” (*ICor* 14,23). Dar Sf. Paul știe foarte bine că „nebulia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât oamenii” (*ICor* 1,25).

Este cunoscut faptul că persoana care participă pentru prima dată la o întâlnire de rugăciune carismatică, poate fi oarecum intrigată auzind cântul în limbi. „La început va fi derutată de această exprimare verbală spontană sau de silabele care se succed, fără să fie articulate în fraze semnificative pentru cel care le pronunță. E important să se înțeleagă exact despre ce e vorba, fără să amplifice sau să minimalizeze această rugăciune «glossolalică»”³⁰.

La întrebarea "de ce carismaticii se roagă în limbi?", răspunsul este simplu: pentru că nu știu ce cuvinte să spună și ce anume să ceară în rugăciune așa cum se cuvine. Și este chiar adevărat, căci Sf. Paul în *Scrisoarea către Romani* spune: „Duhul vine în ajutorul slăbiciunii noastre pentru că nu știm ce să cerem în rugăciune așa cum se cuvine, dar Duhul însuși intervine pentru noi cu suspine negrăite. Însă, cel care cercetează inimile știe care este dorința Duhului” (*Rom* 8,26-27). Iată că Paul descrie această carismă a *glossolaliei* prin termenul *suspine negrăite*: „Duhul însuși intervine pentru noi cu suspine negrăite” (*Rom* 8,26).

Un alt răspuns la întrebarea "de ce carismaticii cântă în limbi?" îl dau chiar doi dintre pionierii RCC, Kevin și Dorothy Ranaghan: „În domeniul poeziei, al muzicii, al artei și a multor alte forme de exprimare, noi încercăm să ne depășim pe noi înșine, să exprimăm inexprimabilul, să cântăm frumusețea, extazul și chiar inevitabilele lucruri urâte, ale acestei lumi create de Dumnezeu. Prin tăcerea profundă a privirii lor, îndrăgostiții vorbesc un limbaj pe care numai ei îl înțeleg. (...) Dacă este vreun moment în care cuvintele noastre sunt insuficiente, este tocmai momentul în care ne aflăm în prezența Cuvântului care iubește, care cheamă și care cere un răspuns de la noi”³¹.

Cu privire la valoarea spirituală concretă a cântului în limbi, mulți mărturisitori atestă că „acest mod de rugăciune este o formă de degajare de sine, de deblocare și de eliberare interioară înaintea lui Dumnezeu și a celorlalți. (...). Adăugăm faptul că noi suntem în general teribil de complexați, atunci când e vorba de a ne exterioriza sentimentele religioase profunde atât față de Dumnezeu, cât și față de

²⁶ Cf. AUGUSTIN DIN HIPONA, *Enarrationes in Psalmos* 32, *Sermo* II, 1, 8, în J.-P. MIGNE, (ed.), *Patrologiae cursus completus*, Series latina (PL 36, 283), Parisii 1844-1864.

²⁷ Cf. IDEM, *Enarrationes in Psalmos* 94, 5, în J.-P. MIGNE, *op. cit.*, PL 37, 1219.

²⁸ Cf. IDEM, *Enarrationes in Psalmos* 99, 3, în J.-P. MIGNE, *op. cit.*, PL 37, 1271.

²⁹ GIUSEPPE BENTIVEGNA, S.J., *Effusione dello Spirito Santo e doni carismatici. La testimonianza di Sant'Agostino*, Ed. RnS, Roma 1995, p. 58.

³⁰ L. J. SUENENS, *op. cit.*, p. 119.

³¹ KEVIN -DOROTHY RANAGHAN, *Il ritorno dello Spirito*, trad. de Andrea Gianni, Ed. Jaca Book, Milano 1973, p. 125.

ceilalți”³². Acest mod de rugăciune aduce multă pace, nu exclude pe nimeni și se poate practica de unul singur sau în grup. Atunci când ia forma cântului comunitar spontan, această rugăciune este de o frumusețe rară și de o intensitate spirituală impresionantă, mai ales pentru cel care o aude pe neașteptate.

„A primi darul vorbirii în limbi este echivalent cu a primi un dar de rugăciune contemplativă. În consecință, când persoana primește un dar de contemplație vocală (rugăciunea în limbi), va simți de obicei, mai ușoară și mai atrăgătoare, contemplația în tăcere. Astfel, este o analogie între rugăciunea în limbi și recitarea Rozariului, înțeles drept contemplare a misterelor vieții lui Isus în timp ce se spune *Bucură-te Maria*”³³.

2.3. Discernământul duhurilor

Discernământul duhurilor este darul care conferă capacitatea de a recunoaște pe cei care au aparența evlaviei, dar au renegat forța interioară, după cum spune Sf. Paul: „având înfățișarea evlaviei, dar renegând puterea ei” (2Tim 3,5). Astfel, acest dar carismatic ajută la formularea unor "diagnostice" spirituale, la a scruta până în adânc motivațiile și a distinge clar cât din motivația respectivă este divină, cât este umană sau cât este diabolică.

Cu alte cuvinte, carisma *discernământul duhurilor* se referă la faptul de a judeca dacă un anumit act sau o serie de acte vin de la Duhul Sfânt, de la duhul Cel Rău sau de la spiritul omenesc. Cu privire la aceste trei tipuri de spirite, trebuie spus că „Duhul lui Dumnezeu ne împinge mereu spre bine și lucrează în noi în mod direct sau prin cauze secundare; diavolul ne conduce mereu către rău, folosindu-se de puterile sale sau exercitând asupra noastră puterea atracției pentru lucrurile din lume; spiritul omenesc poate să ne conducă atât spre bine, cât și spre rău: asta depinde de intenția persoanei de a urmări bunul simț sau propriile dorințe”³⁴. Însă, pentru a reuși să înțeleg care din aceste duhuri mă tulbură, e nevoie de multă rugăciune: „Dacă eu nu îmi dedic în mod regulat și fidel un timp pentru contemplarea Domnului, va fi greu să reușesc să am cu El o relație față-către-față, care este indispensabilă pentru a putea discerne care din aceste duhuri mă agită”³⁵.

E important de subliniat semnele care ajută la recunoașterea și distingerea celor trei tipuri de spirite.

Duhul lui Dumnezeu este recunoscut după următoarele semne:

- *Adevărul*. Dacă o persoană susține opinii contrare adevărului revelat, a învățăturii infailibile a Bisericii etc.
- *Docilitatea*. Cine e condus de Duhul Sfânt acceptă cu pace profundă sfatul și părerea fraților care au o autoritate asupra lui.
- *Discreția*. Cine acționează mișcat fiind de Duhul Sfânt este discret și prudent în tot ceea ce face, iar în el totul este echilibrat, edificator, calm și pacific.
- *Pacea*. Experimentează o seninătate profundă și o pace stabilă și durabilă.
- *Puritatea intenției*. Caută numai voinea și slava lui Dumnezeu în tot ceea ce face și trăiește.
- *Răbdarea în suferință*. Suportă cu seninătate orice suferință fără să vrea să înțeleagă dacă are dreptate sau nu.

³² L. J. SUENENS, *op. cit.*, pp. 123-124.

³³ ROBERT FARICY, S.J., „Contemplazione e dono di lingue”, în AA.VV., *I carismi nel Rinascimento*, Supplemento al nr. 5/86, Roma 1986, p. 81.

³⁴ FIO MASCARENHAS, „Discernere per affrontare la sfida. Il discernimento degli spiriti”, în AA.VV., *Una grazia, una sfida, una missione. Il Rinascimento Carismatico Cattolico nella Chiesa del terzo millennio*, Ed. Rinascimento nello Spirito Santo, Roma 2000, p. 151.

³⁵ ROBERT FARICY, S.J., „Discernimento degli spiriti”, în AA.VV., *I carismi nel Rinascimento*, Supplemento al nr. 5/86, Roma 1986, p. 137.

- *Simplitatea*. Nu lipsește niciodată în cel care este mișcat de Duhul Sfânt simplitatea, așa cum nu există în el aroganță, ipocrizie sau vanitate.
- *Libertatea*. În cel care este liber nu există atașamente de lucruri materiale, dar nici de darurile lui Dumnezeu, pentru că totul se primește din mâinile lui Dumnezeu ca dar.

Duhul omenesc este recunoscut prin faptul că „tinde mereu să satisfacă plăcerea personală, este prietenul plăcerii și dușmanul suferinței. Caută tot ceea ce este compatibil cu temperamentul său, cu gusturile sale, cu capriciile sale personale sau satisfacerea amorului propriu. Nu vrea să audă vorbindu-se de umiliri, penitență și renunțări, dimpotrivă vrea succes, onoruri, aplauze și distracții”³⁶. **Duhul Cel Rău** este recunoscut după următoarele semne:

- *Spiritul de falsitate*: Diavolul este părintele minciunii și înșeală persoana cu "adevăruri" false, ipocrizie, simulări și duplicitate.
- *Curiozitatea bolnăvicioasă*. Cine e condus de spiritul Cel Rău este fascinat de ocult și caută aspectele ezoterice ale fenomenelor mistice.
- *Confuzia*. Persoana condusă de spiritul Cel Rău este confuză, neliniștită, trăiește în anxietate, depresie, disperare, lipsă de încredere, descurajare.
- *Încăpățânarea*. În general, persoana are probleme cu ascultarea față de autoritate și trăiește în împietrirea inimii.
- *Indiscreția*. Persoana trăiește într-o continuă indiscreție și are un spirit de agitație.
- *Spiritul de orgoliu și de vanitate*. Aceste persoane sunt foarte anxioase cu privire la manifestarea darurilor primite de la Dumnezeu și a experiențelor lor mistice.
- *Nerăbdarea* în suferință și resentiment continuu.
- *Pasiuni* necontrolate și puternice înclinații către senzualitate.

Carisma *discernământul duhurilor* nu descoperă doar ceea ce este diabolic, dar ajută și la recunoașterea celorlalte daruri carismatice și dacă s-a amestecat ceva din duhul omenesc. Acest dar l-a demonstrat apostolul Paul atunci când discipolii i-au spus să nu urce la Ierusalim (cf. *Fap* 21,4). El nu a acționat conform sfatului lor, pentru că nu rugămintea de a nu se duce, ci cunoașterea pericolului era de la Duhul Sfânt, așa cum a confirmat apoi și profeția lui Agabos, care, cu o centură, a prezis Apostolului captivitatea sa (cf. *Fap* 21,11).

În concluzie, trebuie spus că „discernământul este un dar spiritual, în virtutea căruia credinciosul este luminat de Duhul Sfânt, astfel încât poate exprima o judecată sigură asupra lucrurilor care sunt prea profunde pentru ca inteligența umană să le poată defini. Această iluminare este necesară mai ales pentru cunoașterea lucrurilor care depășesc natura noastră, deoarece fac parte din intervențiile minunate ale puterii divine”³⁷. Instrumentele prin care se dobândește carisma discernământului sunt:

- ← - *Rugăciunea*, care este instrumentul cel mai important;
- ← - *Studiul*, prin care se ajunge la cunoașterea principiilor generale ale teologiei spirituale conținute în Sf. Scriptură și în viața sfinților. Îndeosebi Sf. Ignățiu de Loyola, care este considerat un maestru în discernământ, a scris pagini importante cu privire la discernământul spiritelor³⁸;
- ← - *Experiența personală*, care se referă la un drum profund de cunoaștere de sine.

2.4. Carisma vindecărilor

Carismele extraordinare pot deveni un instrument puternic de evanghelizare, o invitație specială la convertire și la sfințenie. În această categorie se poziționează și carisma vindecărilor.

³⁶ FIO MASCARENHAS, *op. cit.*, pp. 153-154.

³⁷ GIUSEPPE BENTIVEGNA, *op. cit.*, p. 151.

³⁸ Cf. IGNAȚIU DE LOYOLA, *Exerciții spirituale*, trad. de Christian Tămaș, Ed. Polirom, Iași 1996, nr. 313-336.

După părerea mea, această carismă a vindecărilor este folosită la plural, deoarece se referă atât la vindecarea interioară, cât și la cea fizică. Prin urmare, în *1Cor* 12,9, Paul folosește acest termen la plural: *cari, smata ivama, twn* (carisma vindecărilor), pentru că sunt două tipuri de vindecări.

În acest referat, se va trata mai întâi vindecarea interioară dat fiind că, în general, vindecarea fizică are loc oricum după o vindecare interioară, și în plus e de la sine înțeles că vindecarea fizică se referă la vindecarea unei boli trupești, în timp ce vindecarea interioară include multe domenii și aspecte ale vieții spirituale. De exemplu, în *Mt* 9,1-8 unde este relatată vindecarea unui paralizat, reiese clar faptul că mai întâi are loc vindecarea interioară a acelui paralizat, atunci când Isus îi spune: „Păcatele îți sunt iertate” (*Mt* 9,2), și abia după aceea are loc vindecarea fizică, atunci când Isus îi spune: „Ridică-te, ia-ți targa și du-te la casa ta!” (*Mt* 9,6).

a. Vindecarea interioară

Vindecarea interioară face parte, să spunem așa, din procesul de vindecare în general și deci și din vindecarea fizică. „Cu toții am experimentat, măcar o dată, suferințe și conflicte interioare, furie violentă și nemotivată, frică sau tristețe. Știm din Evanghelie că Isus poate să vindece nu numai fizic, ci și la nivel interior, la nivel psihologic, la nivel afectiv”³⁹. Iar condițiile obișnuite pentru vindecarea interioară sunt două: *credința* – a crede în puterea de vindecare a lui Isus -, și *iertarea celor care au produs rănilor interioare*.

Ca primă condiție, Isus cere credință nu doar în iubirea lui, ci și în puterea lui, căci iubirea lui este puternică și vindecă. Puterea de a vindeca a lui Isus nu este mai mică astăzi decât atunci când vindeca persoanele în timpul misiunii sale publice. Prin credința în puterea vindecătoare a lui Isus, persoana în cauză poate să ia decizia de a se lăsa vindecată. Prin această decizie de a accepta vindecarea, persoana se deschide tot mai mult iubirii lui Isus care vindecă.

A doua condiție necesară vindecării interioare, s-a spus mai sus, este aceea de a ierta pe ceilalți. Dacă nu iert persoanele care mi-au făcut rău, durerea pe care ele mi-au provocat-o poate să mă blocheze, poate să împiedice puterea de vindecare a lui Isus. Dacă nu pot să iert pe deplin persoana care m-a jignit și mi-a făcut rău, înseamnă că simt încă mânie și resentiment față de acea persoană.

Aici trebuie spus că vindecarea interioară poate avea loc prin rugăciunea personală, dar și prin cea comunitară. Rugăciunea se poate face cu impunerea mâinilor sau nu, în funcție de situații. Apoi rugăciunea de vindecare se poate face și la distanță, căci rugăciunea e mereu ascultată. Oricum, Dumnezeu acționează de obicei prin instrumente umane și în situații umane, dar este El cel care vindecă. Este important apoi ca „persoana care primește rugăciunea să se simtă primită într-o atmosferă caracterizată de căldura umană, de iubire, de înțelegere și de compasiune. Nu trebuie să existe spațiu pentru duritate, severitate sau lipsă de tact. Dimpotrivă, e necesar a ne ruga așa cum se ruga Isus cu ceilalți și pentru ceilalți: cu compasiune, înțelegere și mare iubire. Iată de ce nu este recomandat, vorbind în general, să se facă rugăciunea de vindecare într-un grup care depășește trei sau patru persoane, inclusă fiind persoana care cere lui Dumnezeu vindecare. Când sunt mai mult de trei persoane, într-adevăr, se poate pierde sensul de intimitate și pot apărea riscuri cu privire la discreție”⁴⁰.

Trebuie amintit și faptul că situațiile ideale, în care poate avea loc vindecarea, sunt sacramentele, în mod deosebit Sacramentul Spovezii, al Maslului și al Euharistiei. Prin Spovadă se experimentează durerea pentru păcate, dar și iertarea și pacea lui Dumnezeu. Spovada nu îl umilește pe om, ci îl ridică, îl înalță. Când fiul risipitor se întoarce la tatăl, acesta nu îl întreabă nimic cu privire la trecut, nu îl dojenește, nu îi reproșează absolut nimic, ci îl îmbrățișează și îl primește așa cum este; îl ridică prin faptul că îi redă demnitatea de fiu. Dumnezeu nu vrea niciodată umilirea creaturii sale. Iubirea lui Dumnezeu este vulnerabilă ca aceea a unei mame. El se emoționează profund când unul din

³⁹ ROBERT FARICY, S.J., „La guarigione interiore”, în AA.VV., *I carismi nel Rinnovamento*, Supplemento al nr. 5/86, Roma 1986, p. 95.

⁴⁰ ROBERT FARICY, S.J., *op. cit.*, p. 97.

fiii săi merge la El cu inima sfâșiată și îi mărturisește propria mizerie pe care El o spală și o curăță cu apa milostivirii sale.

Maslul scoate în evidență faptul că puterea Sacramentului nu este doar o pregătire pentru viața de dincolo, ci și o pregătire pentru iertarea păcatelor și vindecarea fizică și spirituală. Iar Euharistia este, prin excelență, sacrament de vindecare a relațiilor personale.

O rugăciune de vindecare interioară ajută și la experimentarea puterii și iubirii lui Isus atât de profund, de intim și de detaliat în orice domeniu al vieții interioare, încât produce o creștere spirituală. Ceea ce nu aparține lui Isus, adică omul cel vechi, moare, iar El trăiește în noi tot mai puternic: „Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu el, pentru ca trupul păcatului să fie nimic, așa încât să nu mai fim sclavii păcatului” (*Rom 6,6*). Astfel, rugăciunea de vindecare ne ajută să descoperim eu-l nostru adevărat, să-l elibereze, să purifice și să vindece mintea noastră, ne revelează adevărul despre Botezul nostru, mai exact că Isus a fost mereu cu noi, nu ne-a abandonat niciodată și lucrează constant în interiorul nostru. Cu alte cuvinte, rugăciunea de vindecare ne ajută să ne îmbrăcăm cu omul cel nou: „...îmbrăcați-vă cu omul cel nou, cel creat după [asemănarea lui] Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului” (*Ef 4,24*). Deci prin vindecarea interioară putem atinge scopul natural al vieții creștine, după cum spune Sf. Paul: „... la fel și noi să umblăm într-o viață nouă” (*Rom 6,4*), sau așa cum s-a exprimat Isus: „În ziua aceea veți cunoaște că eu sunt în Tatăl meu, iar voi în mine și eu în voi” (*In 14,20*).

Când suntem vindecați spiritual, Duhul lui Dumnezeu, înrădăcinat în noi încă de la Botez, înflorește în fiecare domeniu al vieții. În acel moment, ne dăm seama că Altcineva trăiește în noi, și în El reușim, folosind darurile sale, să construim Împărăția lui Dumnezeu pe pământ⁴¹. Astfel, trebuie spus că vindecarea interioară nu este ceva nou pentru creștinism. Termenul poate fi nou și cuvintele pe care le folosim pentru această definiție pot fi moderne, dar esența acestei experiențe este antică precum parabolele care relatează vindecările lui Isus sau scrierile lui Paul. Într-adevăr, în Evangheliile găsim multe vindecări interioare pe care Isus le-a făcut, de exemplu, vindecarea interioară a samaritenei la fântâna lui Iacob (cf. *In 4,1-38*), a femeii păcătoase care i-a uns picioarele cu miresme (cf. *Lc 7,36-50*) și multe altele.

Vindecarea interioară este o parte din moștenirea lăsată de marii Părinți ai Bisericii. *Confesiunile* lui Augustin, de exemplu, sunt un fel de jurnal personal în care autorul relatează multe experiențe pe care am putea să le definim drept vindecare interioară, obținută printr-un proces de purificare a experiențelor din trecutul vieții sale. *Exercițiile spirituale* ale lui Ignățiu de Loyola reprezintă prima lucrare spirituală mare care introduce forme de rugăciune pentru vindecarea spirituală. Capodoperele Sfântului Ioan al Crucii și ale Sfintei Tereza de Avila au fost redactate pentru popor și lumea de rând, și nu pentru călugării sau călugărițele de clauzură, indicând drumul de urmat pentru o vindecare interioară și pentru descoperirea adevăratului eu⁴².

Vindecarea interioară, întrucât este o formă de rugăciune în care Isus cu delicatețe conduce persoana în cauză să se privească în lumina iubirii sale, poate conduce la o creștere și la o plinătate spirituală.

b. Vindecarea fizică

În toată istoria Bisericii, vindecarea a fost considerată un semn al compasiunii Domnului față de cei bolnavi și suferinzi: „El a vindecat pe mulți care sufereau de diferite boli” (*Mc 1,34*). Și în zilele noastre, dacă luăm în considerație mulțimea de persoane suferinde, pare că Duhul Sfânt vrea să pună în prim plan darurile de vindecare. „Aceste daruri au devenit parte integrantă a Reînnoirii Carismatice.

⁴¹ Cf. THEODORE E. DOBSON, *Come pregare per la guarigione interiore*, trad. de L. Milena, Ed. Ancora, Milano 1989, p. 19.

⁴² Cf. THEODORE E. DOBSON, *op. cit.*, pp. 21-22.

Carismele de vindecare sunt exercitate ca semne ale prezenței puternice a Duhului Sfânt în lume și ale dorinței de mântuire pe care Dumnezeu o are pentru fiecare”⁴³.

Vindecarea nu trebuie să fie văzută niciodată ca un act izolat. Ea face parte din întâlnirea cu Dumnezeu cel viu și din convertirea inimii. Vindecarea bolnavilor este dăruită ca un semn al prezenței Împărăției și trebuie văzută mereu ca o parte integrantă a evanghelizării. Cine primește o vindecare, devine semn al acțiunii Duhului lui Dumnezeu (cf. *Fap* 3,1-10; 4,8-10) și a puterii sale de vindecare.

Nu trebuie niciodată să se fixeze privirea asupra persoanei care are carisma vindecării. Isus are toată puterea, iar oamenii nu sunt decât canale ale harului său, sunt instrumente pe care Domnul le folosește pentru a-și manifesta puterea și slava. Chiar și atunci când medicina aduce o vindecare, este prezent tot Dumnezeu care acționează prin știință. Medicul poate fi efectiv un instrument privilegiat al puterii Domnului, chiar dacă deseori se întâmplă să lucreze pentru alte scopuri diferite de cele ale lui Dumnezeu.

Când cineva impune mâinile asupra unui bolnav, acestea sunt ca niște "mănuși" pe care Isus și le pune în mâini. Isus e cel care acționează prin intermediul lui⁴⁴. Sunt persoane care nu îndrăznesc să se roage pentru bolnavi pentru că se gândesc că aceștia din urmă nu vor primi cine știe ce de la ele. Desigur că nu vor primi nimic, dacă aceste persoane cred că prin puterea lor se vindecă bolnavii, iar în cazul acesta au dreptate să le fie teamă. Noi nu suntem în stare să vindecăm nici măcar o durere de măsea, însă dacă privim împreună cu bolnavul la Isus, puterea lui Dumnezeu se poate manifesta. Astfel, Isus își continuă lucrarea de vindecare, folosindu-se de oameni ca de niște instrumente. De aceea, suntem cu toții invitați să ne rugăm pentru vindecare, pentru că darul vindecării este propus tuturor botezaților. Nimeni nu este privilegiat. Este o slujire pentru poporul lui Dumnezeu. Să nu așteptăm să fi primit carisma vindecării pentru a începe să ne rugăm pentru bolnavi, căci ea nu poate fi primită decât atunci când Domnul vede că noi suntem în slujirea bolnavilor și ne rugăm deja pentru ei⁴⁵.

Cu toate acestea, trebuie avut în vedere faptul că o suferință sau o boală poate face parte dintr-un plan al lui Dumnezeu care are în vedere sfințirea unei persoane. Prin urmare, dacă voința lui Dumnezeu este ca prin acea boală și suferință persoana să se sfințească, a cere vindecarea de această boală ar însemna a ne opune voinței lui Dumnezeu. În acest caz, persoana trebuie să îmbrățișeze crucea, unindu-se în suferință cu Cristos, de la care primește forță și speranță. Totuși, există și o atitudine fundamental greșită cum că Dumnezeu este cel care ne trimite suferința. Însă, conform doctrinei creștine orice boală și suferință este consecința păcatului original și prin urmare nu vine de la Dumnezeu. În schimb, Dumnezeu poate permite o anumită suferință în viața cuiva, deoarece Dumnezeu știe foarte bine că doar acea suferință ajută persoana în cauză să se schimbe și să se convertească. Cu alte cuvinte, „dacă eu cred că Dumnezeu, mi-a trimis o boală pentru a căli iubirea mea, evident că nu mă voi ruga pentru a fi eliberat de această boală, ci voi îmbrățișa mai degrabă crucea mea și voi refuza să profit de orice mângâiere. Însă, în niciun paragraf din Evanghelie nu-l vedem pe Cristos încurajându-i pe cei bolnavi să trăiască cu boala lor. Dimpotrivă, el tratează boala mereu ca o manifestare a împărăției Satanei, care a venit să distrugă”⁴⁶.

2.5. Carisma cunoașterii

De la început trebuie spus că această carismă a cunoașterii este de natură profetică. Și avem în *Evanghelia după Ioan* un exemplu elocvent, atunci când Isus îi revelează femeii samaritene tot trecutul

⁴³ PAUL JOSEPH CORDES, *Chiamati a santità. Orientamenti teologico-pastorali per le comunità del Rinnovamento Carismatico*, trad. de S. Galandrini, Ed. Ancora, Milano 1998, p. 92.

⁴⁴ Cf. EMILIANO TARDIF, *Il carisma di guarigione*, trad. de Pietro Crespi, Ed. Queriniana, Brescia 1996, p. 19.

⁴⁵ Cf. EMILIANO TARDIF, *op. cit.*, pp. 25-26.

⁴⁶ FRANCIS MACNUTT, *Il carisma delle guarigioni*, trad. de Carlo Danna, Ed. Paoline, Roma 1978, p. 41.

ei (cf. *In* 4,1-26), iar ea însăși îl numește pe Isus profet: „Doamne, văd că ești profet!” (*In* 4,19), deoarece Isus i-a dezvăluit ceea ce ea trăia în inima ei.

Pornind de la acest fapt din Evanghelie, trebuie spus că ceea ce frapează din această manifestare este precizia cu care se revelează cuvântul cunoașterii, permițând persoanei – care e cât pe ce să fie vizitată de Dumnezeu – să se recunoască efectiv și, cu toată libertatea, să primească sau nu această vizită supranaturală.

Cuvântul de cunoaștere, fiind de tip profetic, nu acuză și nu premeditează nimic, adică persoana care primește cuvântul cunoașterii nu se gândește dinainte ce să spună, nu premeditează nimic, deoarece primește cuvântul respectiv de la Dumnezeu exact în momentul în care este nevoie să-l proclame. O profeție, indiferent de ce natură ar fi, nu judecă, nu acuză, ține mereu cont de libertatea subiectului către care se adresează⁴⁷. Cu alte cuvinte, cuvântul de cunoaștere nu obligă la nimic și nu pretinde nimic, deoarece revelează doar un fapt interior și invită la a primi acel har. Așadar, cuvântul cunoașterii seamănă cu ceea ce, în mod tradițional, se numește *cercetarea inimilor* sau *darul de a citi în suflet*. Trebuie amintit aici exemplul Sf. Francisc de Assisi, care a primit un cuvânt de consolare pentru un frate de al său, pe nume Riccieri, și fără să-i dea alte informații, Francisc i-a spus acel cuvânt în timp ce-i făcea semnul crucii pe frunte. Ispita acelui frate a dispărut într-o clipită. Și Parohul de Ars era înzestrat cu acest har de a citi în suflete, mai ales în cadrul Sacramentului Reconcilierii.

Trebuie făcută o precizare esențială, și anume că un *cuvânt de cunoaștere* autentic păstrează întotdeauna discreția atât cu privire la conținutul acestuia, cât și cu privire la persoana în cauză. Cuvântul de cunoaștere este, deci, un fel de profeție, dar care nu prevestește nimic pentru viitor. Dimpotrivă, descoperă prezentul specific al lui Dumnezeu pentru cineva anume⁴⁸. La fel de important este de precizat faptul că această carismă este un dar gratuit, adică fără un raport direct cu gradul de sfințenie al persoanei care l-a primit.

Roadele acestei carisme a *cuvântului cunoașterii* depind de răspunsul pe care persoana îl dă invitației făcute de Dumnezeu; poate să fie, de exemplu, o invitație la convertire, la renunțarea la un viciu anume, dar dacă persoana nu răspunde, nu vor fi niciodată roade. Cu toate acestea, se pot menționa anumite roade care provin în urma exercitării acestei carisme, și anume vindecarea de boli fizice sau spirituale, dar și eliberarea de anumite ispite persistente sau chiar de dependențe, cum ar fi: alcoolul, drogul, ocultismul, ezoterismul etc. Persoana în cauză, după ce a făcut o experiență de vindecare fizică sau interioară, simte o dorință de reconciliere. „Aceste roade de reconciliere sunt cele mai edificatoare și cele care confirmă. Ele acționează exact ca sigiliul Duhului Sfânt care vizitează inimile, întărește trupurile și transformă viețile”⁴⁹. Lista roadelor acestei carisme ar fi incompletă, dacă nu am menționa cuvintele de cunoaștere cu privire la o vocație specială a unei persoane, adică prin intermediul acestei carisme Duhul Sfânt clarifică mai bine unei persoane vocația sa specifică. Sigur că un cuvânt de cunoaștere nu determină niciodată o vocație, dar poate fi un mijloc de a primi o lumină sau o forță care permite persoanei în cauză să mai facă un pas în drumul pe care Dumnezeu i l-a trasat.

⁴⁷ Cf. PHILIPPE MADRE, *Il carisma della conoscenza*, trad. de Franco Bruno, Ed. RnS, Roma 1985, p. 17.

⁴⁸ Cf. *Ibidem*, p. 18.

⁴⁹ PHILIPPE MADRE, *Il carisma della conoscenza*, trad. de Franco Bruno, Ed. RnS, Roma 1985, p. 37.

CONCLUZIE

Ideea de bază a celor prezentate cu privire la carisme a fost aceea de a arăta că ceva se poate spune cu privire la acestea, chiar dacă fac parte din dimensiunea practică a Bisericii, precum și din dimensiunea vocațională personală a relației cu Dumnezeu. Carismele sunt realități spirituale, date fiecăruia, ceea ce înseamnă că sunt strâns legate de subiectul care le exercită. Cu toate acestea, atât Sf. Scriptură și documentele Bisericii, cât și dimensiunea experiențială a exercitării lor, mai ales în contextul Reînnoirii Carismatice Catolice, constituie surse importante de reflecție teologică asupra carismelor, ceea ce s-a și încercat a se trasa în cele câteva pagini de mai sus. A ignora carismele înseamnă a ignora acea parte a Sf. Scripturi care vorbește despre ele, înseamnă a desconsidera modul uzual de intervenție a Duhului Sfânt în viața Bisericii și a creștinilor, înseamnă a lăsa de o parte un mod al lui Dumnezeu de a lucra, mod care nicidecum nu este "învechit", ba chiar este mai actual ca niciodată.

BIBLIOGRAFIE

- AUGUSTIN DIN HIPONA, *Retractationes/Revizuirii*, trad. de Nicolae I. Barbu, Editura Anastasia, București 1997.
- _____, *Enarrationes in Psalmos 32*, în J.-P. MIGNÉ, (ed.), *Patrologiae cursus completus*, Series latina (PL 36), Parisiis 1844-1864.
- _____, *Enarrationes in Psalmos 94*, în J.-P. MIGNÉ, (ed.), *Patrologiae cursus completus*, Series latina (PL 37), Parisiis 1844-1864.
- _____, *Enarrationes in Psalmos 99*, în J.-P. MIGNÉ, (ed.), *Patrologiae cursus completus*, Series latina (PL 37), Parisiis 1844-1864.
- _____, *De cura pro mortuis gerenda*, 17,21, în J.-P. MIGNÉ, (ed.), *Patrologiae cursus completus*, Series latina (PL 40,607), Parisiis 1844-1864.
- BECK, TOMMASO, S.J., „I carismi alla luce della Risurrezione”, în AA.VV., *I carismi nel Rinnovamento*, Supplemento al nr. 5/86, Roma 1986, pp. 21-24.
- BENTIVEGNA, GIUSEPPE, S.J., *Effusione dello Spirito Santo e doni carismatici. La testimonianza di Sant'Agostino*, Ed. RnS, Roma 1995.
- BORDIN, CARLA, „Il profeta e la profezia”, în AA.VV., *I carismi nel Rinnovamento*, Supplemento al nr. 5/86, Roma 1986, pp. 38-41.
- CORDES, PAUL JOSEPH, *Chiamati a santità. Orientamenti teologico-pastorali per le comunità del Rinnovamento Carismatico*, trad. de S. Galandrini, Ed. Ancora, Milano 1998. Titlul original în limba engleză: *Call to Holiness. Reflections on the Catholic Charismatic Renewal*.
- DE LOYOLA, IGNAȚIU, *Exerciții spirituale*, trad. de Christian Tămaș, Ed. Polirom, Iași 1996. Titlul original în limba spaniolă: *Obras completas*.
- DOBSON, THEODORE E., *Come pregare per la guarigione interiore*, trad. de Milena L., Ed. Ancora, Milano 1989. Titlul original în limba engleză: *How to pray for spiritual growth*.
- FARICY, ROBERT, S.J., „Contemplazione e dono di lingue”, în AA.VV., *I carismi nel Rinnovamento*, Supplemento al nr. 5/86, Roma 1986, pp. 80-83.
- _____, „Discernimento degli spiriti”, în AA.VV., *I carismi nel Rinnovamento*, Supplemento al nr. 5/86, Roma 1986, pp. 136-140.
- _____, „La guarigione interiore”, în AA.VV., *I carismi nel Rinnovamento*, Supplemento al nr. 5/86, Roma 1986, pp. 94-97.
- FESQUET, HENRI, *Diario del Concilio. Tutto il Concilio giorno per giorno*, trad. de Clotilde Masina Buraggi, Ed. Mursia, Milano 1967. Titlul original în limba franceză: *Le Journal du Concile*.

- FRANCESCO D'ASSISI, „Leggenda dei tre compagni”, în *Fonti Francescane: 1394-1487*, Ed. Grafiche Messaggero di S. Antonio, Padova 1983³, pp. 1067-1119.
- ILARIE DE POITIER, , *Tractatus in LXIV Psalmum*, în J.-P. MIGNE, (ed.), *Patrologiae cursus completus, Series latina* (PL 9), Parisiis 1844-1864.
- IOAN PAUL AL II-LEA, Exortăția apostolică *Christifideles laici*, 30 decembrie 1988, trad. de Anton Iștoc, Ed. Presa Bună, Iași 2002.
- MACNUTT, FRANCIS, *Il carisma delle guarigioni*, trad. de Carlo Danna, Ed. Paoline, Roma 1978. Titlul original în limba engleză: *Healing*.
- MADRE, PHILIPPE, *Il carisma della conoscenza*, trad. de Franco Bruno, Ed. RnS, Roma 1985. Titlul original în limba franceză: *Le charisme de connaissance*.
- MASCARENHAS, FIO, „Discernere per affrontare la sfida. Il discernimento degli spiriti”, în AA.VV., *Una grazia, una sfida, una missione. Il Rinnovamento Carismatico, Cattolico nella Chiesa del terzo millenio*, Ed. Rinnovamento nello Spirito Santo, Roma 2000, pp. 149-155.
- METZ, KEN, „Carismi”, în AA.VV., *Una grazia, una sfida, una missione. Il Rinnovamento Carismatico, Cattolico nella Chiesa del terzo millenio*, Ed. Rinnovamento nello Spirito Santo, Roma 2000, pp. 141-148.
- RANAGHAN, KEVIN AND DOROTHY, *Il ritorno dello Spirito*, trad. de Andrea Gianni, Ed. Jaca Book, Milano 1973. Titlul original în limba engleză: *Catholic Pentecostals*.
- SUENENS, L. J., *Une nouvelle Pentecôte?*, Ed. Desclée de Brouwer, Paris 1974.
- SULLIVAN, FRANCIS A., S.J., „I carismi nel Rinnovamento”, în AA.VV., *I carismi nel Rinnovamento*, Supplemento al nr. 5/86, Roma 1986, pp. 10-14.
- _____, *Carismi e Rinnovamento Carismatico*, trad de Nicoletta Ferri, Ed. Ancora, Milano 1990. Titlul original în limba engleză: *Charims and Charismatic Renewal*.
- TARDIF, EMILIANO, *Il carisma di guarigione*, trad. de Pietro Crespi, Ed. Queriniana, Brescia 1996. Titlul original în limba franceză: *Le charisme de guérison*.
- YOCUM, BRUCE, *La profezia. L'esercizio del dono profetico nella Chiesa d'oggi*, trad. de Lia Sbriziolo, Ed. Ancora, Milano 1980. Titlul original în limba engleză: *Prophecy. Exercising the prophetic gifts of the Spirit in the Church today*.

(Studiu publicat în *Caietele Institutului Catolic*, Nr. 2 (16) București 2010, pp. 121-150.)